

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 1 Δεκεμβρίου 1827.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Ρενιέρη.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τῶν ἐμπόρων τῆς νήσου Σύρας, διὰ τῆς ὁποίας παρακαλοῦν ἡ ἀναβληθῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ περὶ κανταρίου καὶ κοιλοῦ νόμου, καὶ νὰ εἰδωποιηθῇ ὁ ἀπὸ προδουλεύματος περὶ τούτου ἡ Κυβέρνησις· διότι ἄλλως θέλουσι προξενηθῇ δυσταγέσκαι εἰς τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους ὑπηκόους τῶν ξένων Δυναμειῶν, οἱ ὅποιοι κατ' ἐξοχὴν μετέρχονται τὸ ἐμπόριον τῶν σιταρίων, βλάβῃ εἰς τοὺς σημερινούς δυστυχεῖς μετρητὰς, καὶ τὸ φιλόφρονον κατάστημα τοῦ ἐκεῖ νοσοκομείου θέλει παύσει, διότι ὁφαιρεῖται ἀπὸ αὐτὸ ἡ πύρος τοῦ κοιλοῦ, μὲ τὸν ὅποιον ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τὸ ἐπιδείκνυται.

Μετὰ ἱκανὴν συζήτησιν ἀπεφασίσθη, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν προγενομένην ἀπόφασιν ἀντικατασταθῇ ἀντὶ τοῦ παλαιῦ παραγράφου ὁ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς προβληθεὶς, νὰ σταλῇ ὁ νόμος οὗτος διὰ προδουλεύματος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ τὸν ἐπικυρώσῃ, καὶ ἀπαραλλάκτως νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν. Ἐστάλη τὸ προδούλευμα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὁμοῦ μὲ τὸν νόμον διὰ νὰ ἐπικυρωθῇ.

Τῇ 2 Δεκεμβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Κατὰ συνέπειαν τοῦ § 4 τῶν πρακτικῶν τῆς 107 συνεδριάσεως περὶ τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ ἐγγράφου τοῦ Βουλευτοῦ Κ. Σπυριδῶνος Χαραλάμπους, ἀντιπροσώπου τῆς ἐπαρχίας Βοστίτης, ὁ Βουλευτὴς Κ. Τάτσης Μαγλίνας ἔδωκε γνώμην ὅτι ἡ προδιορισθεῖσα ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὴν προλαβόντως κατὰ τῆς νομιμότητος τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ τοῦ ρηθέντος Βουλευτοῦ δοθεῖσαν ἀναφορὰν, καὶ ἂν ὑπάρχῃ πλαστογραφία εἰς τὸ ἀντιπροσωπικὸν ἐγγράφον του, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν Βουλὴν ἂν ὅμως ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει, τότε εἰ κατ' αὐτοῦ ἀναφερθέντες νὰ παιδευθῶσιν ὡς συκοφάνται.

Ταυτοχρόνως ἀνέφερον ὁ κύριος Πρόεδρος ὅτι τρεῖς ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ὑπογεγραμμένα εἰς τὴν κατὰ τοῦ ρηθέντος Βουλευτοῦ ἀναφορὰν, παρουσιασθέντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὡμολόγησαν ὅτι οἱ ἴδιοι δὲν ὑπέγραψαν εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην, ἀλλ' ἄλλοι ὑπέγραψαν αὐτοὺς ἑμαρτύρησαν προσέτι οἱ ρηθέντες τρεῖς ἄνθρωποι, ὅτι γνωρίζουν εἶναι καὶ ἄλλαι δύο ὑπογραφαὶ εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην δὲν εἶναι γνήσιαι.

Δὲν ἐνεκρίθη ἡ γνώμη τοῦ Κ. Τάτσης· ἐπειδὴ ἀρκετὰ ἐδασανίσθη ἡ ὑπόθεσις αὕτη, καὶ ἀπεδείχθη ἡ νομιμότης τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ ἐγγράφου τοῦ Κ. Σπυριδῶνος Χαραλάμπους, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, καθότι ἀπεδείχθη πλαστογραφία [κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Προέδρου] εἰς τὴν ἀναφορὰν τῶν ὀλίγων τινῶν ἀτόμων, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν πλαστογραφίαν ἐπιστηριζόμενος ὁ Κ. Τάτσης Μαγλίνας ἔκαμε τὴν πρότασίν του.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ § 4 τῶν πρακτικῶν τῆς 111 συνεδριάσεως περὶ τῆς ἐξοικονομήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς εἰς Μάξον ἐκτελεστικῆς δυνάμεως Κ. Βασιλείου Μπαρλά ἀπεφασίσθη νὰ σταλῇ πρὸς τὴν Ἀντικυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ ἐν γένει ὅλας τὰς προδιορισθείσας εἰς τὸ Αἰγαῖον πελάγος ἐκτελεστικὰς δυνάμεις, καὶ συγχρόνως νὰ διαλύσῃ αὐτάς. Καὶ περὶ τούτου ἐστάλη πρὸς τὴν Βουλὴν.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐστάλη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας διωρίσθη κατὰ τὴν ἀ τοῦ παρελθόντος Ιουνίου, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μόνον ἀρχίζουν οἱ ἐθνικοὶ λογαριασμοὶ, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ ἐθνικὰ κατάστιχα, ἐνῷ αἱ ἐργασίαι τῆς Κυβερνήσεως ἀρχισαν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον, διὰ τοῦτο νὰ στείλῃ ἡ Κυβέρνησις ὅσον τάχος εἰς τὴν Βουλὴν τοὺς ἐλλείποντας λογαριασμοὺς ὑπογεγραμμένους παρ' αὐτῆς.

Κατὰ συνέπειαν τῆς προχθὲς ἀναγνωσθείσης ἀναφορᾶς τῶν κατοίκων τῆς νήσου Σκοπέλου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρουν τὰ δεινὰ καὶ τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας ὑποφέρουν ἀπὸ τὰ ἐκεῖ παρεπιδημοῦντα στρατεύματα, ἐπανέλαβεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς αὐτῆς νήσου Κ. Ζαχαρίας Παναγιωτίδης, ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ γένῃ εἰς αὐτοὺς μία χρηματικὴ περίθαλψις, καὶ ἀκολουθῶς ἐπρόβαλε νὰ χαρισθῶσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ρηθείσης νήσου αἱ πρόσδοσις τῶν τελωνίων τῶν νήσων Σκοπέλου, Σκιάθου, Ἡλιοδρομίων καὶ Σκίρρου· διότι, ἐκτὸς τῶν ὧν ὑπέφεραν ζημιῶν, καθημερινῶς μετακομίζουν ἐκεῖσε ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῶν Τρικέρων τοὺς πληγωμένους, τοὺς ὁποίους βάζονται νὰ περιποιῶνται.

Ἡ πρότασις του ἐκρίθη δικαία, καὶ ἔμεινε ν' ἀποφασισθῇ ἐπὶ τὴν αὖριον.

Τῇ 3 Δεκεμβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν χθελιστῶν πρακτικῶν,

Ἀνεγνώσθη ἐγγράφον τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθ. 431, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείεται ἀναφορὰ τοῦ ἀπεσταλμένου παρὰ τῆς νήσου Κίως Κ. Ἰω. Μελισσινοῦ, διὰ

τοῦ ποίου οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης ἐλεεινολογοῦντες τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ δεινὰ τῶν παρακαλοῦν νὰ ἐλαττωθῇ ἢ εἰς τὴν νήσον τῶν ἐπιδληθεῖσα χρηματικῇ ποσότης τοῦ θασμοῦ. Ἡ Κυβέρνησις κρίνουσα δικαίαν τὴν αἴτησιν τῶν διὰ τὰς ὁποίας ὑπέφεραν ζημίας ἐκ τῆς ἐκείσε συρρέουσας διαφόρων ἀτάκων στρατιωτικῶν σωμάτων, καὶ διὰ τὴν γενικὴν ἀκαρπώειαν, τὴν μεγάλην χάλαζαν τὴν ἐπιπεσοῦσαν εἰς τὴν νήσον ταύτην κτλ. ζητεῖ καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Βουλῆς.

Μετὰ ἱκανὴν συζήτησιν ἀπεφασίσθη ὅτι τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ θασμοῦ τῆς ῥηθείσης νήσου νὰ χαρισθῇ εἰς τοὺς κατοικοὺς τούτους, τὰ δὲ λοιπὰ χρήματα νὰ δοθῶσιν εἰς μετρητὰ, τὰ ὅποια νὰ σταλῶσιν εἰς τὸν ἐν Σύρα ἀπεσταλμένον τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς προμήθειαν τροφῶν τῶν στρατιωτῶν.

Ἐστάλη δὲ περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἀποκριτικὸν ἔγγραφον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπὴ

Πρὸς τὸν κύριον Νικόλαον Πενηρόπουλον.

Διὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Ἀστυνομίας Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ἔλαβεν ἡ ἀναθεωρητικὴ τὴν ἀπὸ 16 τοῦ ἡδὴ παρελθόντος σεσημειωμένην ἀπάντησίν σου πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 αὐτῆς πρόσκλησιν γεγραμμένην τῇ 5 τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ ἶδεν ἐξ αὐτῆς ὅτι ἀθνεῖς, τὸ ὅποιον μαρτυροῦσι καὶ οἱ δημογέροντες Καρυταίνης, ἐν ᾗ διατρέβεις, δι' ἀναφορὰς τῶν πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν Γραμματείαν, χρονολογουμένης τῇ 17 τοῦ διαληφθέντος μηνός.

Ἀλλ' εἰ μὲν μέχρι τοῦδε ἀνέλαβες τὴν ὑγείαν σου, προσακαλεῖσαι νὰ παρουσιάσῃς πρὸς τὴν ἀναθεωρητικὴν, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ § 6 τῆς διατάξεως αὐτῆς, τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον σοὶ προαπεστάλη· εἰ δὲ εἰσέτι ἀσθενῖς, ὁ § 7 τῆς αὐτῆς διατάξεως σοὶ προσθέτει εἰς τὴν προτέραν προθεσμίαν ἡμέρας μίαν καὶ εἴκοσι, μετὰ τὰς ὁποίας εἰ μὲν ἀναλάβῃς, ὁφείλεις πάραντα νὰ ἀναχωρήσῃς εἰς τὰ ἐνταῦθα, εἰ δὲ μὴ, ἀντικαταστήσας ἀνεὺ ἀναβολῆς ἐπίτροπόν σου, νὰ τὸν ἀποστείλῃς ἀντὶ σεαυτοῦ πρὸς τὴν ἀναθεωρητικὴν, πέμπων καὶ τὰς ἀπαιτούμενας ἀποδείξεις τῆς ἀσθενείας σου κατὰ τὸν § 7.

Σοὶ ἐγκλείεται δὲ καὶ τοῦ § 8 ἀντίγραφον τῆς διατάξεως τῆς ἀναθεωρητικῆς, κατὰ τὸν ὅποιον εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ ἐκλέξῃς ἐπίτροπόν σου ἐφ' ὁποιοῦδήποτε προφάσει, πρόσωπον ἔχον ὁποιοῦνδήποτε δημόσιον ὑπουργήμα, ἢ βαθμόν· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐμποδίζεται νὰ ἀναδεχθῇ τοιαύτην ἐπιτροπείαν.

Κατὰ τὴν πρόσκλησίν σου ταύτην ἡ ἀναθεωρητικὴ περιμένει ἐκ μέρους σου τὴν ἔγκαιρον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαταγόμενων, ἢ τὴν προσωπικὴν σου δηλονότι ἐνταῦθα παρουσίαν, ἢ τὴν ἀποστολὴν ἐπιτρόπου σου, ὡς ἂν, ἐὰν μένης ἀσθενῶν.

Τῇ 2 Ἰαννουαρίου 1828, ἐν Αἰγίνῃ.

Ἀναστάσιος Ἐλαιῶν.

Ἀλέξιος Λουκόπουλος.

Ἐμμανουὴλ Ρενιέρης.

Σταμάτιος Δάρας.

Ἀντώνιος Τσουνής.

Ἀναστάσιος Καρρέτσος.

Δημήτριος Γ. Κριεμάδης.

Ὁ γραμματεὺς Κωνσταντῖνος Λουκάς.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρίας

Διακηρύττει.

Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρία, ὅταν ἐσυστήθη, δὲν ἀφίερωσε τὰς ἐλπίδας τῆς παρὰ εἰς τὴν αὐτοπροαίρετον συνδρομὴν καὶ τὸν ζῆλον τῶν φιλανθρώπων μελῶν τῆς, καὶ ἐναμδρυνομένη εἰς τοῦτο κατεγίνετο ἀνεκδότως νὰ ἐκπληροῖ τὰ ἱερὰ χρέη τῆς· ἀλλὰ μὲ λύπην τῆς μεγάλῃ παρατηρεῖ σήμερον ὅτι οἱ πλείότεροι, ἐξ ὧν κατετάχθησαν μέλη εἰς αὐτὴν, δὲν ἐπλήρωσαν μέχρι τοῦδε τὴν αὐθόρμητον συνεισφορὰν τῶν, καὶ ὕστερον αὐτοῦ προσεκληθῆσαν πολλάκις καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος, καὶ ἄλλως πῶς παρὰ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θεωροῦσα τὴν μεγάλην τῶν ταύτην σιωπὴν καὶ ἀδιαφορίαν εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους προσκλήσεις τῆς, καὶ μὴ δυναμένη ἕνεκα τῆς χρηματικῆς ἐλλείψεως νὰ ἐεργήσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα εἰς τὸν διοργανισμὸν τῆς κοινοφελῆ ἀντικείμενα, πρὸ πάντων τὴν καθίδρυσιν τῶν ἀναγκαίων σχολείων, προσκαλεῖ πάλιν αὐτοὺς, ἐπικαλουμένη τὴν φιλοκαλείαν τῶν εἰς τὴν πραγματωσίαν τῆς συνεισφορᾶς τῶν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθησαν, ἐν ᾧ ὑπεγράφησαν μέλη τοῦ κοινοφελούς τούτου κατωστήματος, καὶ τοὺς γνωστοποιεῖ ταυτοχρόνως ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει δημοσιευθῶν διὰ τῆς ἐφημερίδος τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ποσὸν τῆς συνεισφορᾶς ἐκάστου τόσον ἐκείνων, ὅσοι ἐπλήρωσαν, καθὼς καὶ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπεσχέθησαν μὲν, δὲν ἔβαλαν δὲ εἰς πρᾶξιν τὴν ἐνυπόγραφον ὑπόσχεσίν των.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 17 Δεκεμβρίου 1827.

Ὁ Πρόεδρος Σπυρίδων Καλογερόπουλος.

Ἀντώνιος Τσουνής. Δημήτριος Γουζέλης.

Κωνσταντῖνος Ἀξιῶτης. Χριστόδουλος Ματακίδης.

Ὁ γραμματεὺς Β. Κουρουσόπουλος.

Ἐκ Γραμβούσης, 21 Δεκεμβρίου 1827.

Κατὰ τὴν 9 τοῦ τρέχοντος τὰ στρατεύματά μας ἐποχώρησαν πλησίον εἰς τὰ Μάλια, ἐπαρχίαν Χερσονήσου, ὅπου ἦτον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐνδυναμωθῇ καὶ μὲ ἐν μικρὸν σῶμα σταλὲν παρὰ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ Μουσταφάπασα. Τὰ στρατεύματά μας ἐσταμάτησαν ἐκεῖ πλησίον εἰς ἄλλον χωρίον ὀνομαζόμενον Μοχόν, καὶ ἄρχισαν νὰ ταμπουρόνωνται ἐκεῖ κατὰ τὴν συνήθειάν των· μέλις εἶχαν ἀρχίσει νὰ ταμπουρόνωνται, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐφώρμησαν ἐναντίον των. Ὁρμησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ταμποῦρι τοῦ καπετὰν Κότσου Βούλγαρη, ἀλλὰ φοβηθέντες τὸ ἀτρόμητον τοῦ ταμπουρίου τούτου τὸ παραίτησαν, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ ταμποῦρι τοῦ καπετὰν Μιχάλη Μαγουλάκη καὶ Φαρμάκη, τοῦ ὁποίου γνωρίσαντες οἱ ἐχθροὶ τὴν ἀδυναμίαν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀτακτατουφεκίσματά των ὥρμησαν εὐθὺς ἐναντίον του, τὸ ἔφεραν εἰς ἀταξίαν, καὶ ἀκολούθως τὸ διέλυσαν. Τὰ λοιπὰ στρατεύματα ἀκόμη ἤρχοντο καὶ ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς δὲν εἶχε προφθάσει τελείως εἰς τὰς θέσεις· ὥστε ἐξ αἰτίας τῆς ἀταξίας ταύτης τὰ στρατεύματα ὅλα ὀπισθοδρομήσαν, καὶ ἤθελον πάθει μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν ὀπισθοδρομήσιν ταύτην, ἂν ὁ γενναῖος Μανώλης Καζανάκης μετὰ τοῦ καπετὰν Μιχαὴλ Καθεκλά εὐρεθέντες ἐκεῖ εἰς ἐνεδραν δὲν ἐμποδίζον τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν.

Ζημία εἰς τοὺς ἡμετέρους δὲν ἠκολούθησε μεγάλη ἀπὸ

τῶν ἐχθρῶν· μόλις ἐπὶ τὰ ἐφονεύθησαν· μεταξύ ὧμως τούτων ἐφονεύθησαν καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο ὀπλαρχηγοί, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἠκολούθησε τοῦτο τὸ συμβῆναι. Διαβαίνοντες ὧμως ἀπὸ ἑνα ποταμὸν ἐκεῖ πλησίον, ἔχασάν τινες ἐξ αὐτῶν τὰς κάπας των, ἔχάθησαν καὶ ἕως εἰκοσιπέντε, οἱ ὅποιοι λείπουν ἀκόμη ἕως σήμερον ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ ὅπλα, καὶ ὑποπτευόμεθα ὅτι ἐπινίγησαν εἰς τὸν ποταμὸν. Δυσσαρεστηθέντες ἱκανοὶ ὀπλαρχηγοὶ καὶ στρατιῶται ἀπὸ τούτους περὶ τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τὸν κατέπεισαν νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν τὰ στρατεύματα εἰς τὸν Κουρσῶνα.

Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς κάμνων μέγα σφάλμα ἀκολούθησε τὰς κάπας ταύτας, καὶ λαδὼν αὐτὸς περίπου 1500 ἐκλεκτοὺς στρατιώτας μετέβη εἰς Μηλιπόταμον, διὰ νὰ ἐνωθῇ ἐκεῖ μὲ τούτους ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ὀπλαρχηγῶν Παλμίτη, Ἀλεξανδρῆ, Μελίτάκου καὶ Σταύρου Νιώτη περίπου 1000, διώρισε καὶ τὰ λοιπὰ στρατεύματα νὰ ἐπιβιδασθοῦν εἰς πλοῖα καὶ μεταδοῦν εἰς τὸ Μπαλί, εἰς τὴν παραθαλάσσιον μέρος τῆς ἰδίας ἐπαρχίας.

Οἱ στρατιῶται ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὰ πλοῖα· συμβάντες δὲ σφοδροὶ ἀνεμοὶ δὲν ἄφησαν τὰ πλοῖα νὰ κάμουν τὴν ἀπόβασιν εἰς τὸ Μπαλί, καὶ τὰ ἐβίασαν νὰ ἴθουν εἰς Γραμβούσαν. Τρία ἐξ αὐτῶν μὲ στρατιώτας εἰσέτι λείπουν, εἰς ἑκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ οἱ πληγωμένοι. Οἱ στρατιῶται λοιπὸν αὐτῶν τῶν πλοίων περίπου δύο χιλιάδες ἀπεβιβάσθησαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ μηνιαῖα ὅλων τῶν στρατιωτῶν τῶν βιηθητικῶν στρατευμάτων εἶναι ἀπλήρωτα, μᾶς ἐβίασαν πάλιν τὰ πράγματα νὰ κάμνωμεν καὶ ἄλλην συνεισφοράν ἀπὸ ἑκατὸν περίπου χιλιάδας Γρ., διὰ νὰ τοὺς πληρώσωμεν καὶ νὰ τοὺς ἐκβάλωμεν ἔξω, διὰ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸν γενικὸν ἀρχηγόν.

Ἐξ Αἰγίνης, 3 Ἰαννουαρίου.

— Τὴν 1 τοῦ ἐνεστῶτος ἐλάδομεν ἐκ Σύρας τὴν ἀνέλπιστον εἰδήσιν ὅτι μία μοῖρα ναυτικῆ συγκειμένη ἐκ 13 πλοίων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ταίε πασα ἐκπλεύσασα τοῦ Ἑλλησπόντου ἐφθασε τὴν 25 τοῦ παρελθόντος εἰς Μιτυλήνην. Ὁ δὲ σκοπὸς τῆς κινήσεως τούτου τοῦ ἐχθρικοῦ ναυτικοῦ εἶναι νὰ μεταβιβάσῃ ἐκ τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας στρατεύματα εἰς Χίον. Ἀμα δὲ ἠκούσθη ἐνταῦθα αὕτη ἡ εἰδήσις, ἔγεινε μὲ μεγάλην ταχύτητα παρασκευὴ πρὸς ἀποστολὴν ναυτικοῦ εἰς βοήθειαν τῆς Χίου. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ σκοπὸν ἐξεπλευσαν ἤδη ἐκ Πόρου τινὰ πλοῖα, ἐν οἷς καὶ ἡ κορβέττα "Γόρρα", καὶ ἕτερα ἑτοιμασθέντα ἐνταῦθα ἐκπλέουν σήμερον ἢ αὔριον.

— Ἀπὸ ἀνδρα ἀξιόπιστον ἐλθόντα ἐκ Μεραμπίλου τῆς Κρήτης μὲ τὴν γαλέτταν τοῦ καπετὰν Γεωργίου Μιτάρα Ψαρρίανου, καὶ λειποντα ἐκεῖθεν ἀπὸ τὴν 23 Δεκεμβρίου, τουτεῖστι δύο ἡμέρας ὑστερώτερα τῶν κ Γραμβούσης γραμμάτων, πληροφορούμεθα τὰ ἐξῆς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Χερρόνησον τελευταίας ἀποτυχίας τῶν ἡμετέρων.

Ὅτι τινες ἐκ τῶν ὑποτεθέντων ὅτι ἐπινίγησαν εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον, εὐρέθησαν οὐκ ὀρθοί· ἐτι δὲ καὶ ὁ καπετὰν Φαρμάκης, ὅστις ἐνομιζέτο φονευμένος, εὐρέθη ζῶν. Ὅτι ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς διώρισε 200 στρατιώτας εἰς τὴν Πέτραν, διὰ νὰ φυλάττουν ἐκεῖνας τὰς δεσείας, αὐτὸς δὲ μετέβη ἐκ Μηλοποτάμου εἰς Μέλαμπος, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Λάμ-

πης, ὅπου ἐφόνευσε καὶ ἱκανοὺς ἐχθροὺς, διὰ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἐκεῖ στρατοπεδευμένου Γ. Τσουδεροῦ συνωδευμένου ἀπὸ ἱκανὸν μέρος Σφακιωτῶν στρατιωτῶν. Σκοπῶν δὲ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ κέντρον τῶν ἐχθρῶν, διέταξε καὶ τὰ εἰς Γραμβούσαν στρατεύματα νὰ ἀποδοῦν ἐκεῖ.

Μανθάνομεν προσέτι ἐκ Σύρας καὶ ἀλλαχόθεν ὅτι ἀπὸ τὰ τρία νομιζόμενα διὰ τὰς τρικυμίας χαμένα πλοῖα μὲ τοὺς στρατιώτας δύο ἐπίασαν εἰς Ἀστυπάλαιαν, καὶ ἐν εἰς Ἴον.

Ἄς μᾶς συγχωρηθῇ δὲ νὰ κάμνωμεν τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις εἰς τὸ ἀπροσδόκητόν τούτο πολεμικὸν ἀτύχημα. Ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πραγματικὴ ζημία, τὴν ὁποίαν ὑπέφερον, εἶναι κατὰ ἀλήθειαν οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀταξία ἐπέφερεν ἠθικῶς ὅχι μικρὸν ἀποτέλεσμα. Οἱ στρατιῶται ἤμποροῦσαν νὰ μὴ διαλυθοῦν, ἂν οἱ ἀρχηγοὶ ἤξευρον νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται, ὡς πρέπει. Εἴμεθα μάλιστα πληροφορημένοι ὅτι, ἂν ὁ γεν. ἀρχηγὸς ἤθελε φυλάξει τὸν ὅποιον ἐχρεωσταῖτε νὰ φυλάξῃ χαρακτῆρα, τὸ ἀτύχημα δὲν ἤθελε βέβαια συμβῆναι, καὶ δὲν ἤθελε συνοδευθῇ μὲ ἐπακόλουθα, τὰ ὁποῖα ἤθελον φέρεи τὰ πράγματα εἰς κίνδυνον, ἂν δὲν ἐπρολαμβάνοντο μὲ ἱκανὴν χρηματικὴν θυσίαν. Ἐπειτα δὲν ἦτα τῆς ὑπολήψεως τοῦ γεν. ἀρχηγοῦ νὰ μεταφέρει ἐνθὺς ἐκεῖθεν τὸ γενικὸν στρατόπεδον ἐνδόσας εἰς τοὺς λόγους τινῶν, ἐνῶ ἤμποροῦσεν ἀκόμη νὰ ἐπιμείνη καὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπον στρατεῦμα νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ὡς καὶ πρότερον. Ἡ ἔμπροσθε βέβαια νὰ μὴν ἀρχίσουν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἣ ἀφ' οὗ ἀπαξ ἤρχισαν ἐκεῖ, ἐκεῖ ἔπρεπε καὶ νὰ κρατήσουν, καὶ ἐκεῖθεν βαθμὴδὸν νὰ προχωρήσουν, ὅπου εἶχον μάλιστα καὶ τοιοῦτον λιμένα, καὶ ὅπου ἤμποροῦσαν νὰ κυριεύσουν ἐντὸς ὀλίγου τὰ δύο ἐκεῖνα φρούρια τῆς Σπιναλόγγας καὶ Ἱεραπίτνου, ἀφ' οὗ τὰ ἔφερον καὶ εἰς ἱκανὴν στενοχωρίαν. Οἱ διορισθέντες βέβαια 200 στρατιῶται τῶρα εἰς φύλαξιν ἐκείνων τῶν θέσεων, ἠνωμένοι μὲ τοὺς ἐνοπλισθέντας ἐγγατοίκους θέλουν ὑπομείνει πόλεμον ἀμυντικὸν κατὰ τῶν πολυαριθμητῶν ἐχθρῶν· δὲν θέλουν ὧμως κάμει τὰ ὅπλα μας ἐκεῖθεν, ὡς καὶ ἐσύμφερε, πρὸς τοὺς, ἀλλ' οὔτε θέλουν δυνηθῇ, προτοῦ ν' ἀποκλεισθῇ τὸ μέγα φρούριον Ἡράκλειον, νὰ κρατήσουν εἰς στενὴν πολιορκίαν καὶ τὰ εἰρημένα δύο φρούρια.

Περιμένομεν ἀνυπομόνως νὰ μάθωμεν κἀνὲν νεώτερον κατόρθωμα τῶν Κρητῶν καὶ τοῦ γεν. ἀρχηγοῦ, ἄξιον ὧμως νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀνακτήσουν τὴν προτέραν των ὑπόληψιν.

Ὁ Φιλάρετος ὑπὸ τ' ὄνομα τοῦ Δημονίκου ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ συκοφαντῇ διὰ τῆς λεγομένης Ἀνεξαρτήτου. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑδρίξῃ μὴ δυνάμενος ὁ δυναστεύς νὰ κρίνῃ κακίαν ἔμφυτον, διαφθορὰν ἐξ ἀνατροφῆς. Αἱ συκοφανταὶ καὶ ὕβρεις του παρασταίνουσιν ἐναργῶς ἀνίκανον μιμητὴν τοῦ Ερωσιστράτου. Κάνεις Ἕλληνα, ἢ καὶ ἀλλογενὲς τῶν ὅσοι γνωρίζουν τὴν Ἑλλάδα, δὲν δύναται νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ξερὰ πρὸς βλάβην τοῦ Γλαράκη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοῦ Δημονίκου τὸ ὑποκείμενον τὴν γηράσασαν πόρνην, ἥτις φρεσίνεται τὴν δάδα διὰ νὰ μὴ φανῶν αἱ ριτίδες τῆς.

Δὲν ζῶμεν πλέον κατ' εὐτυχίαν ἐπὶ τὸν ἔθνην τῶν

Σουλτάνου, Κολακειᾶι, δολιότητες, καὶ μηχανορραφαίαι δὲν χροῦν τόσον εὐκόλως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀξιοτής εἶναι ἀνεμνήτης τῶν ἀξιομάτων. Ἡ ὀλιγαρχία, καὶ ἡ μετ' αὐτῆς ἀρετὴ δύανται μόνον νὰ τὰ λαμπρύνουν. Ὅσοι καὶ οἱ ἀνετράφησαν εἰς τὴν ἀσωτίαν, ὀκηρῶν καὶ Τυρκικὴν τρυφὴν ἅς μεταδῶσι πέραν τοῦ Καυκάσου νὰ ζήσαν με τοὺς πατέρας των, ἅς ἀπελπισθῶν συκοφαντοῦντες ἄνδρας, τοὺς ὁποίους πολυχρόνιος πείρα ἀπέδειξε τρανῶς ἀξίους τῆς κοινῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἰδού τ' ἀληθῆ αἰτία, διὰ τὰ ὅποια ὁ Δημόνικος ὑβρίζει, συκοφαντεῖ, καὶ κρύπτεται με τοσαύτην περισυχὴν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, μὴ δυνάμενός ποτε ν' ἀπεδείξη πραγματικὸν κἀνὲν ἀπὸ τὰ λεγόμενά του. Εἶπαι ἄξιον ἀπορίᾳ ὅτι με τοσαύτην μισοκαλίαν δὲν ἀρνείται τὰ φῶτα τοῦ Γλαράκη· ἀλλ' ἡ ἀκρισία του δὲν μένει ἕως ἐδῶ. Ὁμολογεῖ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὅτι ὁ Γλαράκης ἐπεριπλέχθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦ ἔθνους του τὰ πράγματα, τὸ ὁποῖον ἀναμνησκει εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς ἀληθείας ὅλας τὰς θυσίας, ὅσας ὑπέφερεν ἐξ ἀρχῆς ὁ Γλαράκης, ὅλας τὰς ἀσθενείας, ὅσας ἐδοκίμασεν, ὅλους τοὺς κινδύνους, τὴν παροῦσαν ἔντιμον πτωχίαν, τὰς ἄλλας ὑπὲρ τοῦ ἔθνους σημαντικωτάτας ὑπηρεσίας του, καὶ μεγαλύνει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου τὴν ἀξιοσέβαστον ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου.

Ἐπόμενον τῆς ανατροφῆς καὶ διαγωγῆς τοῦ Δημόνικου εἶπαι βέβαια καὶ ἡ τραγὴ του ἀμάθεια. Προσπαθῶν ἀπὸ κακίαν νὰ διεγείρῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλείστους ἐχθροὺς κατὰ τοῦ Γλαράκη, προσθέτει ὅτι ἔγεινεν ἀνάλογος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Τ. καὶ Μ, ἐνῶ ψυχρόν τι μεταξὺ τούτων κ' ἐκείνου δὲν ὑπάρχει τελείως (ἐὰν αἰνιγνέται, ὡς ὑποπτεύομαι, τοὺς ἔχοντας τὸ Τ καὶ Μ ἀοχικὸν τοῦ ἰδίου των ἐπιθέτου), ἐνῶ καὶ τὰ φῶτα καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν ἄλλων εἶναι εἰς ὅλους γνωστὰ, κ' ἐνῶ βέβαια ὁ Γλαράκης δὲν θέλει νὰ εἶναι κἀνὲν ἀνταγωνιστὴς. Προσθέτει τελευταῖον [καὶ τοῦτο ὑπ' ἄλλο ὄνομα] ὅτι ὁ Π. τὸν εἰσήξεν εἰς τοῦ Κοραῆ τὸν παραδεισον, καὶ οὕτως ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἀνέγνωσέ ποτε τὰ λροτῶα τοῦ σεβασμίου γέροντος συγγράμματα.

Ἄλλ', ὦ σὺ Φιλάρετε, Δημόνικε, ἡ ὁ, τι ἄλλο ζητεῖς νὰ εἶσαι, ἐὰν ἀπὸ φιλόπατρι ἐκφράζεσαι οὕτω διὰ τῆς Ἀνεξαρτήτου, ἐὰν ἔχῃς σκοπὸν τοῦ ἔθνους σὺν τὴν ὠφέλειαν, τί σὲ βιάζει νὰ κρύπτεσαι ὑπὸ ξένα ὀνόματα; Ὁ Γλαράκης, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖς, εἶν' ἄνθρωπος ταπεινὸς καὶ ἀνίσχυρος, ἔχεις πᾶσαν ἄδειαν ἀπὸ τοὺς ἐπικρατοῦντας νόμους, κ' ἐμποδίζεσ' ἀκόμη νὰ τὸν ἐγκαλέσῃς ἀναφανδὸν εἰς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων; Ἄλλ' ὄχι, μὴν ἀπατάσαι. Αἰσθάνεται τὸ κοινὸν ὅτι πολὲ δὲν θέλει δυκηθῇ νὰ τὸν προσάψῃς πραγματικὸν ἔγκλημα, ἔχει πεποθησιν ὅτι ὁ Γλαράκης εἶν' ἔτοιμος νὰ δώσῃ καλόγον παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ διὰ τὰς παραμικροτέρας του πράξεις, κ' εὐγνώμονεϊ διὰ τὰς ὠφελίμους καὶ πιστάς του ὑπηρεσίας.

Π.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 31 Δεκεμβρίου 1827.

Εἰδοποιήσις.

Πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς.

Πεπεδευμένους ὁμογενεῖς καὶ φίλους μου Ἰωάννης Κοκκώ-

νης διατρέψων κατὰ τὸ παρὸν εἰς Μοντιπελιὲ τῆς Γαλλίας σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τύπον χρησιμώτατον βιβλίον. Τοῦ ὁποῖου τὴν ἀγγελίαν ἐδημοσίευσεν πρὸ καιροῦ διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος. Ζητεῖ ὁ συγγραφεὺς συνδρομητὰς καὶ προπληρωμὴν διὰ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ κάμῃ τ' ἀναγκαῖα εἰς τὴν τύπωσιν ἐξοδα. Ἔως τῶρα κάεις τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα διατρεδόντων ὁμογενῶν δὲν ἐφάνη συνδρομητής. Ὁ φίλος μου μ' ἐπιφορτίζει ἐκ δευτέρου νὰ ἐνεργήσω τὴν συνδρομὴν ὅθεν ἀναγκάζομαι νὰ ἀναμνήτω εἰς τοὺς ὁμογενεῖς ἐν συντόμῳ, ὅσα διεξεδιχώτερον ἐκείνους εἰδοποίησε διὰ τῆς ἀγγελίας του.

Τὸ βιβλίον ἐπιγράφεται «Περὶ Πολιτειῶν, περὶ τῶν εἰς Σύνταξιν καὶ Συντήρησιν αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς Δημοσίας Κυβερνήσεως Σύνοψις». Διαιρεῖται τὸ Σύγγραμμα κατὰ τὴν ὕλην εἰς τέσσαρα τμήματα. Εἰς τὸ πρῶτον γίνεται ἡ διήγησις: πῶς κατὰ τὰ ἱστορούμενα ἤρχισαν οἱ κοινωνοῦντες ἄνθρωποι νὰ πολιτεύωνται, καὶ πῶς καθόσον ἐτελειοποιοῦν τὰς διανοητικὰς αὐτῶν δυνάμεις, μετερρύνμιζον καὶ τὰς πολιτείας ἐπὶ τὸ κρεῖττον.

Τὸ δεύτερον τμῆμα διαλαμβάνει περὶ τῆς συντάξεως τῶν πολιτειῶν ἐν γένει· ἐκ πόσων καὶ ὁποῖων σωμάτων πρέπει νὰ συσταίνωνται, ἡ εἰς πόσα μέρη πρέπει νὰ εἶναι διηρημένον τὸ κράτος, καὶ ὁποῖα ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὸ καθὲν εἶδος τῶν ἀρχόντων, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἡ ἐλευθερία τῶν πολιτῶν ἀπὸ κἀνενὸς τὸ αὐτόγνωμον.

Εἰς δὲ τὸ τρίτον γίνεται λόγος περὶ τῶν συντηρητικῶν μέσων τῆς πολιτείας· οἱ νόμοι, ἡ ἀνατροφὴ, ἡ ἀρεσκεία, τὰ περὶ τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν πολιτῶν κυρίως ἐξετάζονται.

Καὶ τέλος ἡ κυβερνήσις, ἣτις γίνεται τοῦ τετάστου τμήματος ὑπόθεσις· ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν οἰκονομίαν, τὰ κατὰ τοὺς πολιτικούς ἀρχοντας, κυβερνήτας, δικαστὰς καὶ ὑπουργοὺς, ὁ διοργανισμὸς αὐτῶν καὶ τῶν κυβερνητικῶν λειτουργειῶν, καὶ τὸ ἔργον ἐκάστου λειτουργοῦ, τὰ πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου συντείνοντα, καὶ περὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς πολιτείας.

Τοιαύτη εἶναι ἐν συνόψει ἡ διάθεσις τοῦ συγγράμματος, καθεὶς γινώσκει τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τοιοῦτου βιβλίου· ἀλλὰ τὰ χρηματικὰ μέσα λείπουν εἰς τὴν τύπωσιν αὐτοῦ.

Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου εἶναι δύο τάλλαρα δίστυλα· ὅσοι τῶν ὁμογενῶν εὐαρεστοῦνται νὰ προπληρώσωσι τὴν τιμὴν, θέλουν εὐκολύνει τὰ μέσα τοῦ νὰ τυπωθῇ τὸ βιβλίον ταχύτερον, καὶ προσκαλοῦνται νὰ δώσωσι τὰ ὀνόματά των εἰς τοὺς ἐξῆς ἐπιστάτας, ἀκόμη καὶ ὅσοι εὐαρεστοῦνται νὰ συνδράμωσι χωρὶς προπληρωμὴν.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 18 Δεκεμβρίου 1827.

Οἱ ἐπιστάται τῆς συνδρομῆς

Ἐν Αἰγίνῃ. Ὁ κύριος Α. Παπαδόπουλος.

Ἐν Ἰδρᾷ. Ὁ γενναῖος καπετὰν Ἀντώνιος Γ. Κριεζῆς.

Ἐν Σύρα. Ὁ κύριος Ἰωάννης Ῥινιέρης.

Α. Παπαδόπουλος.

Εἰδοποιήσις.

Ἐνταῦθα, καὶ εἰς Σύραν παρὰ τοῖς ἐπιτρόποις τῆς Γεν. Ἐφημερίδος πωλεῖται τὸ νέον Μηρολόγιον τοῦ 1828 ἔτους πρὸς παράδ. 30.